

Referat: Deciziile luate de Caius Iulius Caesar Octavianus Augustus aflat la carma Romei

Octavianus promoveaza aparatul functionaresc platit, la dauna celor eligibili care erau sau ar fi putut fi incozi, intre functionarii promovati de Octavianus se disting, ca importanta, prefectul Romei care asigura paza (custodia) propraetorii din provinciile imperiale (in general senatori), prefectii pretoriului (care comandau garda pretoriana) si al Egiptului (numiti dintre cavaleri), procuratorii (conduceau provinciile mici si stringeau impozitele).

O serie de legi asa-zise de moravuri, initiativa exclusiv a lui Octavianus, din 18 i.e.n., introduce obligativitatea casatoriei pentru senatorii si cavaleri (lex de maritandis ordinibus), deci pentru cei cel aspirau la posturi de conducere, incearca sa limiteze desftaulj (leges iuliae de adulteriiis coerccndis), sa reduca luxul supusilor, in timp ce Octavianus, afisand austeritatea, aduna avere si palate. Dar in ceea ce priveste armata, principalul sau sprijin. Octavianus avea o alta atitudine. O platea cu generozitate, dintr-o vistierie special desemnata acestui scop (acrarium militare) si a nutrit permanent grija de a o dezvolta si intari.

Lui Octavianuus i se datoreaza transformarea acesteia in armata regulata si platita; cea mai mare parte a ei era cazarmata in provinciile (de granita, deci imperiale, si era compusa din 25 de legiuni (a cate 6000de luptatori) comandate dle legatus propraetore (ablteori de legatus legionis), precum si din trupe recrutate din provincii, numite auxiliare si comandate de prefectii provinciali. Dispunand de o atare putere, Octavianus incuraja, pe asscuns, ceea ce respinsese formal: divinizarea sa.

Astfel, ca sef religios al imperiului (pontifex maximus din 12 i.e.n.), reconstruind templele si completand colegiile sacerdotale, sugera (si apoi chiar trecu la aplicare) asocierea "larilor rascrucildor" (lares compiiiales) cu cultul geniului lui Augustus, precum si declararea zilei sale de nastere ca zi festiva si formnarea, in toate asezarile, a "asociatiilor de devotati lui Augustus". Treptat, credinta in Augustus se infiltreaza la temelia spirituala a imperiului. Dar trasaturile omului avura ecou si asupra conduitei imperiului. De o epoca glorioasa, cum au fost cele din vremea lui Scipio sau a lui Caesar, nici nu putea fi vorba.

Lipsit de curaj si de onoare, dar si de geniu militar, Octavianus le masca cu necesitatea prudentei si cu promovarea asa-zisei diplomatii amgustine. in urma acesteia, Roma renunta, in 20 i.e.n., la Partia si in schimb i se recunoaste granita "sigura" pe Euftrat si i se restituie acvilele legiunilor lui Crassus, infrante in 53 i.e.n. la Carhae. cand inca traiau marii comandanti (Agrippa, Drusus), a fost o epocal de oarecare succese militare, concretizate in ocuparea unor teritorii in vest si in nord (de-a lungul Dunarii, pana la litoralul pontic), unde sunt infiintate provinciile Pannonia si Moesia. Expeditiile lui Drusus, in 11-9 i.e.n., duc chiar la atingerea Elbei (ulterior, intre Rin si Elba, se infiinteaza provincia Germania). Practica promovarii celor ce se bucurau de protectia principelui si a rudelor sale a adus in functii importante, chiar si in comanda armatei, oameni lipsiti de calitatile cerute de misiunile respective.

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari

<http://referatenoi.ro>

Ca urmare a acestui fapt, dar și a presiunii crescânde din exterior, Roma este silită, începând cu primii ani ai erei noastre, să treacă la o politică de apărare pe granițe, expansiunea fiind rară în toată epoca imperială ulterioară. O răscoală a panonilor în 6-9 e.n., slăbește armata romană și permite cherusilor lui Arminius (neam germanic) să spulbere provincia Germania. Arminius a trasese în pădurea Teutoburgica, în toamna anului 9 e.n., cele trei legiuni ale lui Publius Quintilius Varus pe care le zdrobeste. Reacția lui Octavianus care a reținut atenția nu au fost nici expedițiile lui Tiberius (T. Claudius Nero) și ale fratelui acestuia, Nero Claudius Drusus (Germanicus), ci aceea ce corespundea caracterului său: lamentația, devenită celebră ca maximă, *Vare, legiones redde!* ("Varus, da-mi înapoi legiunile!").